

forvaltningslov indsættes en straffebestemmelse som nedenfor angivet.

Det kan endvidere tiltrædes, at muligheden for at give konkrete tavshedspålæg til private, der modtager oplysninger fra den offentlige forvaltning, vil kunne mindske det offentlige betænkeligheder ved at udlevere ellers tavshedsbelagte oplysninger til forskere m.v., der ikke er offentligt ansatte. Da det ikke udtrykkeligt fremgår af § 28, stk. 2, i justitsministeriets udkast til ændring af forvaltningsloven, hvilke straffebestemmelser der finder anvendelse ved tilsidesættelse af tavshedspligt pålagt efter denne bestemmelse, foreslår straffelovrådet, at den ovenfor foreslåede straffebestemmelse i kapitel 7 i forslaget til forvaltningslov udformes således, at den også omfatter overtrædelse af sådanne tavshedspålæg. Der foreslås på den baggrund indsat følgende bestemmelse i kapitel 7 i forslaget til forvaltningslov:

»Fastsættes der i henhold til denne lov regler om tavshedspligt, eller pålægges der tavshedspligt efter § 28, stk. 2, finder straffelovens § 152 og §§ 152 c–152 f tilsvarende anvendelse på overtrædelse af sådanne regler eller afgørelser.«

Efter den gældende bestemmelse i straffelovens § 152, stk. 3, finder bestemmelserne om tavshedspligt tilsvarende anvendelse på den, som virker ved telegraf- eller telefonanlæg, der er anerkendt af det offentlige. En tilsvarende bestemmelse er ikke medtaget i betænkningens flertallets justitsministeriets lovudkast. I tavshedspligtsbetænkningen side 183 anføres det, at det eventuelt kan være nødvendigt at pålægge personer, der er knyttet til koncessionerede selskaber, en straf-sanktioneret tavshedspligt ved at indsætte en hjemmel herfor i den lovgivning, der regulerer det pågældende område. Bemyndigelsen i justitsministeriets udkast til ændring af forvaltningsloven for vedkommende minister til at fastsætte regler om tavshedspligt kan næppe anvendes i forhold til telefonselskaber, da betingelserne herfor, jfr. ovenfor, ikke synes opfyldt.

Efter straffelovrådets opfattelse er tavshedspligten for personer, der virker eller har virket ved telegraf- eller telefonanlæg, af så væsentlig betydning, at der bør fastsættes en bestemmelse om straf for tilsidesættelse af tavshedspligten. Dette kan ske enten ved at tilføje en bestemmelse i loven om telegrafer

og telefoner, eller, som det er sket i straffelovrådets lovudkast, ved at indsætte en bestemmelse i § 152 a. Da telegrafvæsenet i dag er statsligt, og overtrædelser af tavshedspligten for ansatte i telegrafvæsenet derfor er omfattet af bestemmelsen i § 152, stk. 1, er den foreslåede bestemmelse i § 152 a begrænset til personer tilknyttet telefonanlæg.

Efter § 152 a i justitsministeriets lovudkast skal reglen i § 152 finde tilsvarende anvendelse på den, som i øvrigt er eller har været beskæftiget med opgaver, som udføres efter aftale med den offentlige forvaltning. Denne bestemmelse, der i realiteten svarer til flertalsudkastet i betænkningen, opretholder og udvider reglen i straffelovens § 152, stk. 4, om tavshedspligt for medarbejdere i EDB-servicebureauer. Efter den foreslåede ændring vil bestemmelsen også omfatte f.eks. medarbejdere ved private laboratorier, der udfører analyser for miljømyndighederne (jfr. i dag miljøbeskyttelseslovens § 85), men derimod ikke f.eks. ansatte i koncessionerede virksomheder, som ikke kan siges at have indgået kontrakt med det offentlige om udførelse af en offentlig funktion.

Inden for det begrænsede område, hvor § 152, stk. 4, gælder, er bestemmelsen ganske vidtgående, idet den ikke blot omfatter ansatte i den virksomhed, som har fået overladt oplysningerne, men f.eks. også teknisk personale, der udfører serviceeftersyn af maskinerne. En tilsvarende regel inden for andre områder ville betyde, at strafansvaret for tavshedspligtsbrud også ville omfatte tilfælde, hvor rengøringsassistenter, vinduespuddere og lignende skaffer sig oplysninger fra skriveborde, papirkurve og lignende i offentlige myndigheders kontorer.

I tavshedspligtsbetænkningen anfører flertallet (bet. side 179–180), at man finder den foreslåede udvidelse påkrævet, fordi myndighederne i ikke ubetydeligt omfang overlader udførelsen af bestemte arbejdsopgaver til private virksomheder med den følge, at personer, som er knyttet til disse virksomheder, undertiden får kendskab eller adgang til endog meget fortrolige oplysninger. Den foreslåede udvidelse af § 152 vil også kunne omfatte f.eks. ansatte i private virksomheder, der tager sig af rengøring og anden servicevirksomhed på offentlige kontorer, og udvalgte flertallet finder ikke, at der er forbundet større retssikkerhedsmæssige betænkeligheder